

el seu disc *Usura*, semblava que alguna cosa podia ocórrer en el món de la música contemporània. Ara bé, ens fa l'efecte que només ha estat un efímer flaix sense més transcendència. Tanmateix, no és el recital de W. Mertens el que despertà la nostra curiositat, malgrat el desplegament propagandístic que alguns mitjans de comunicació li havien dedicat. Ben lluny queda de la intenció de *Poiemusia* afavorir la creació d'un mite més en les modes musicals o promoure les vendes d'una empresa de discos. Hem assistit una vegada més al distorsionament que

fan de les coses els mitjans de comunicació, amb la col·laboració d'un públic ajustadís i disposat a deixar-se conquistar de la manera més sucursalista.

Cal fer-ne responsables, també, els comentaristes d'alguna premsa local, els quals, amb una absoluta absència de sentit crític es dediquen a repetir eslògans publicitaris i fan més difícil encara l'orientació de l'audiència. ¿Per què són els qui no tenen res a dir els qui controlen sovint els diaris d'aquesta ciutat? Així, l'avorriment fa estralls i la lletra és cosa morta.

¡Llarga vida a Poiemusia!

WIM MERTENS, MINIMAL I REPETITIU

«Si ha ha res nou, és en la música»

Wim Mertens ha actuat a València dins els concerts que han configurat Poiemusia. El compositor i pianista belga ha trobat un gran ressò entre els seguidors de la música contemporània. Alguns crítics, però, ho matisen i l'acusen de comercialitat.

Heike van Lawick

El compositor i pianista belga Wim Mertens va tancar el cicle Poiemusia, interpretant —amb piano i veu només— les seues últimes composicions. Vam tenir l'ocasió de compartir una estona agradable sopant amb l'artista i de conversar-hi d'una manera informal.

Wim Mertens ha esdevingut, en molt pocs anys, una fita dins el món de la música contemporània, tot i que assegura tocar el piano molt malament. Aquest jove compositor (només té una trentena d'anys), llicenciat en Musicologia i en Ciències Polítiques i productor musical per a la ràdio belga, gravà el primer disc en 1981 —*For Amusement Only*. Fou reconegut internacionalment a partir de 1983, quan presentà *Struggle for Pleasure*.

És deixeble d'Steve Reich i de Philip Glass, representants de la música minimal americana. Aquest corrent musical, sobre el qual té un llibre publicat als Estats Units i al Japó, utilitza uns elements bàsics, molt concrets, tant en l'aspecte rítmic com en la melodia, per desenvolupar tota una com-

Wim Mertens.

posició. «La música minimal —ens va aclarir l'artista— està trobant certa acceptació pública des de fa uns tres o quatre anys, només. Costa temps desenrotllar un tipus de música determinat. Philip Glass va començar en 1967; en 1975 va crear la seua primera gran obra, *Einstein on the Beach*. Li va costar vuit anys trobar el seu estil propi. Vivim en una època en la qual no hi ha consens sobre quins estils de música funcionen; en la música barroca, sí que hi havia consens». Ara bé, val a dir que Wim Mertens, no fa, netament, música minimal, sinó que

crea un estil propi, utilitzant tècniques de la música minimal u de la repetitiva.

Coneixiem el músic pels seus dos elapés editats ací —*Usura* i *Maximizing the Audience*— i l'associàvem al nom del grup Soft Verdict, que, d'altra banda, no sembla existir. «No. He realitzat —declara Mertens— algunes produccions amb persones diferents, segons les necessitats de cada composició. Mira, cada peça és diferent, vaig canviant continuament; és per això que els músics han de seguir el compositor; és la música la que ha de controlar el grup, i no viceversa.»

Tenint en compte el tipus de música que pretén, és realment sorprenent la rapidesa del seu èxit: «Porte component música quatre anys només. Abans de fer alguna cosa, he de saber que és correcta. Vaig començar fent música als vuit anys, i després en vaig estudiar. He esperat fins els 28 anys per fer la meua música —no puc permetre'm, a mi mateix, cometre cap error.»

Parla d'una manera tranquil·la, però ferma. Amb la mateixa convicció, creu que és impossible visualitzar la música, ja que és molt més forta, més fonamental: és l'expressió artística més antiga. «Si alguna cosa de nou s'ha d'esdevenir, serà dins la música. Tampoc no m'agraden els videoclips». No tan severa és la seua opinió sobre la utilització d'elements electrònics. Admet usar-los al principi de crear una composició, si bé no hi compta a l'hora de gravar o d'actuar, ja que imposen un ritme massa uniforme.

De la seua experiència teatral, prefereix no parlar-ne. La seua música de *Maximizing the Audience* va servir de base per a l'obra *The Power*

of Theatrical Madness, del seu paísà Jan Fabre, representada fa poc a Madrid. Es pensa que la seua música ha estat mal usada.

És un personatge de conviccions clares, al qual no falta ironia. Sobre el significat que té, per a ell *Usura*, paraula presa d'un poema d'Ezra Pound i convertida per ell en nom de la seua casa productora diu: «És un concepte molt fort, per a mi —contra la naturalesa—, són moltes contradiccions. *With usura, the line grows thick* (Amb usura, la línia esdevé gruixuda). ¿No és genial, això?» □